

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce Ing. P.Č., zastoupeného Mgr. Ing. Janou Krupičkovou, advokátkou, se sídlem Plzeň, Divadelní 3/a, proti žalované Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Nádražní 2437/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.1.2015, čj. KRPP-1897-1/ČJ-2015-0300DP,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29.1.2015, čj. KRPP-1897-1/ČJ-2015-0300DP (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství policie Plzeň (*dále jen „prvostupňový správní*

orgán“), ze dne 12.12.2014, čj. KRPP-163818-21/ČJ-2014-030506 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*) o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení ukončeného vydáním pokutového bloku série FC/2013, číslo C 1429018, na pokutu ve výši 200,- Kč, jež byla žalobci uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*), pro porušení § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20.5.2015, čj. 57 A 23/2015-48, byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „s.ř.s.“*).

II. Důvody žaloby

3. Žalobce podal žádost o obnovu řízení, neboť měl za to, že vyšel najevo nový důkaz, který odůvodňoval řízení o přestupku obnovit. Prvostupňový správní orgán provedl ve věci obsáhlé dokazování a souhlasil s žalobcem, že byly splněny formální podmínky obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), vyšel najevo dříve neznámý důkaz (svědectví Z.H.), který žalobce nemohl v řízení uplatnit, byla dodržena subjektivní i objektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení. Svědeckou výpověď Z.H. však posoudil jako nemající vypovídací hodnotu ve vztahu k řešení nehody. Protože nemohla přinést žalobci příznivější rozhodnutí ve věci, rozhodl, že se přestupkové řízení neobnovuje. Žalovaná dospěla k závěru, že se nejednalo o nový důkaz, neboť žalobce jej mohl uplatnit již v dřívějším řízení. Posouzení věci (byť se stejným výsledkem) bylo u žalované zcela odlišné. Žalovaná potvrdila prvostupňové rozhodnutí, i když shledala úplně jiné důvody pro stejný výsledek. Tento postup není dle žalobce zákonný. Pokud prvostupňový správní orgán vyslovil určitý právní názor a žalovaná měla právní názor jiný, měla prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání tak, aby se prvostupňový správní orgán zabýval otázkami dle žalované relevantními. Žalovaná oproti prvostupňovému rozhodnutí uvedla, že byly dány důvody pro to, že namítané skutečnosti byly ku prospěchu žalobce a mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Tímto jsou obě rozhodnutí v zásadním rozporu. Názor žalované, že se nejednalo o nový důkaz, který by obnovu řízení připouštěl, nebyl správný, neboť na místě dopravní nehody se pohybovalo více lidí, kteří před příjezdem Policie České republiky místo opustili, přičemž nikdo neuvedl účastníkům dopravní nehody na sebe kontakt, žalobce přitom nemohl vědět, zda řidič tramvaje (či jiný přítomný) dopravní nehodu viděl, toto se dozvěděl až následně ze záznamu u Plzeňských městských dopravních podniků a.s. Následně se podařilo žalobci vypátrat svědka. Žalobce na místě souhlasil s uložením blokové pokuty, a to z důvodů, které uváděli na místě dopravní nehody ústně policisté, tedy že se jedná o méně závažný přestupek spočívající ve stání na nesprávném místě v křižovatce. Méně závažnému přestupku odpovídala i výše uložené pokuty a původní právní kvalifikace přestupku, jak je uvedena v pokutovém bloku, kde bylo zřetelně viditelné, že zde policejní orgán nejprve vypsál přestupek podle „§ 125c/1 k“, když následně písmeno „k“ přepsal na písmeno „F“ a připsal číslici 8. Žalobce v důvěře k ústnímu vyjádření policistů

a vzhledem k tomu, že pospíchal, pokutový blok důkladně nečetl a podepsal. Rovněž záznam o dopravní nehodě (tzv. euroformulář) vyplňovali policisté, a ani u tohoto dokumentu žalobce nepředpokládal, že je zde uvedena jako příčina dopravní nehody nedání přednosti v jízdě, a tedy i tento dokument bez hlubšího zkoumání podepsal. Žalobce se až v souvislosti s oznámením Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče dozvěděl, že za způsobení dopravní nehody mu bylo uloženo 5 bodů, a tedy až na základě tohoto oznámení si pokutový blok důkladně přečetl. Následně se dozvěděl o svědkovi celé události, který potvrzoval, že sice stál nesprávně v křižovatce (s čímž žalobce souhlasil), avšak rozhodně se nejednalo o nedání přednosti v jízdě. V souvislosti s oznámením o dosažení 12 bodů zjistil žalobce, že bloková pokuta mu byla uložena za nedání přednosti v jízdě, s čímž nikdy nesouhlasil, proto začal pátrat po možném svědkovi, kterého vyhledal.

4. Dle žalobce prvostupňový správní orgán posuzoval nový důkaz předložený žalobcem jako skutečnost naplňující důvody pro obnovu řízení - neznámost důkazu, nemožnost uplatnění v původním řízení, neshledal však důvod pro jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování a naproti tomu žalovaná neshledala u nového důkazu neznámost a nemožnost uplatnění v původním řízení, ale naopak shledala důvod pro jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalovaná aniž by provedla jakékoliv důkazy, posuzovala věc skutkově zcela jinak, což dle žalobce není zákonným postupem a svědčilo o tom, že existovaly značné rozpory v řešení dané otázky. Žalobce měl za to, že jím vyžádaný důkaz splnil všechny důvody pro obnovu řízení - neznámost důkazu a nemožnost uplatnění (žalobce svědka neznal, dokud mu nebylo řečeno, že záznam o jeho nehodě u dopravních podniků existuje, na základě jeho systematického pátrání jej zjistil a požádal o obnovu řízení. Okolnost, že svědek byl na místě nehody, nebyla relevantní pro posouzení neznámosti důkazu a nemožnosti uplatnění, neboť v takovém případě by svědek, který děj vnímá svými smysly, nemohl být důvodem pro obnovu řízení fakticky nikdy). Ani skutečnost, že se jednalo o blokové řízení, nebyla důvodem pro vyloučení nemožnosti uplatnění důkazu. Pokud by žalobce o svědkovi věděl, nikdy by na blokové řízení nepřistoupil. Dle žalobce je skutečnost, že obnova řízení nebyla povolena, nezákonná, neboť veškeré podmínky pro ni byly splněny. Na základě výpovědi svědka vyšlo najevo, že se musela dopravní nehoda udát jinak, než bylo popsáno v pokutovém bloku a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o obnově řízení byla tak postavena na nesprávném hodnocení provedených důkazů, pro což svědčila i uvedená rozporuplnost obou rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K faktické možnosti obnovy řízení odkázala na § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (*dále jen „zákon o přestupcích“*) lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení za předpokladu, že je spolehlivě zjištěn, k jeho vyřešení nepostačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten uloženou pokutu zaplatit. Proti takovému uložení pokuty se nelze odvolat. V případě, je-li sice pachatel přestupku ochoten uloženou pokutu zaplatit, avšak není schopen zaplatit jí na místě, vydá se mu v souladu s ustanovením § 85 odst. 3 zákona o přestupcích blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení

pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. V daném případě došlo k naplnění všech uvedených zákonných podmínek, zejména je nutno zdůraznit, že žalobce souhlasil s projednáním celé věci v rámci blokového řízení a uložením pokuty a danou skutečnost žalobce sám výslovně uváděl i v podané žalobě. Žalobce se tímto jednáním fakticky sám vzdal práva na projednání celé věci v „klasickém“ správním řízení, a to včetně všech práv svědčících žalobci jako účastníkovi správního řízení. Pokutový blok je považován za zvláštní druh správního rozhodnutí, stejně tak na blokové řízení je nahlíženo jako na zvláštní druh správního řízení, vyznačující se určitými specifiky. Právě s ohledem na jeho odlišnost od „klasického“ správního řízení nebyla v minulosti zcela konstantní ani judikatura týkající se možnosti obnovy takového řízení. Nejvyšší správní soud opakovaně deklaroval nemožnost obnovy takového řízení, když bylo poukazováno zejména na skutečnost, že návrhem na obnovu blokového řízení navrhovatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro vedení takového řízení, neboť vrácením řízení do počátečního stádia, konkrétně pak do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by navodilo situaci, za níž by nebylo možné v blokovém řízení pokračovat. Nejvyšší správní soud opakovaně shledal, že jakákoliv obnova řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, je v důsledku toho z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non takového řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění ustanovení § 100 odst. 1 písmene správního řádu nelze dle Nejvyššího správního soudu rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu blokového řízení bylo fakticky zahájeno řízení dle ustanovení § 67 zákona o přestupcích, které ve věci nikdy neproběhlo. Žalovaná odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, čj. 1 As 21/2010-65, přičemž z uvedeného usnesení jednoznačně vyplýval právní názor, že obnova řízení na žádost účastníka podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, přicházela u přestupku vyřízeného v rámci blokového řízení v úvahu pouze v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Právní názor Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačně dopadal i na projednávaný případ, v němž se žalobce domáhal obnovy řízení právě v souladu s ustanovením § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, konkrétně pak z důvodu, že dle žalobce vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Žalobce nikdy nezpochybnil skutečnost, že udělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem se žalobce vědomě vzdal svých procesních práv svědčících účastníkovi „klasického“ správního řízení a tímto jednáním se fakticky zbavil i možnosti obnovy řízení. V souvislosti s uděleným souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení se žalovaná zmiňovala o okolnosti okrajově zmíněné v podané žalobě, a to skutečnosti, že proti udělené blokové pokutě začal žalobce brojit teprve ve chvíli, kdy zjistil, že v důsledku udělené pokuty dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a byl tak vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Z uvedeného chování žalobce lze dle názoru žalované s velkou mírou pravděpodobnosti dovozovat účelovost celé žalobcovy snahy o obnovu řízení.

6. Ohledně žalobcem zmíněného přepisování pokutového bloku policistou žalovaná poukazovala, že v daném případě žalobce podepsal pokutový blok, na němž byl ještě nad žalobcem zmiňovaným přepsaným písmenem „k“ v podrobném popisu přestupkového jednání mimo jiné výslovně uvedeno „... při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu a způsobil dopravní nehodu“, čemuž ostatně odpovídala i kvalifikace ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu. Na bloku ze strany

vypisujícího policisty mohlo dojít k přepsání kvalifikace přestupkového jednání, nicméně v souladu s výše uvedeným slovním popisem tohoto jednání bylo zřejmé, že pokud se tak stalo, došlo k tomu již při prvotním vypisování pokutového bloku, kdy si policista zřejmě uvědomil svoji chybu, kterou přepsáním opravil. Formulace použitá žalobcem v žalobě není v tomto směru zcela explicitní, nicméně mohla vyvolat dojem, že ze strany policistů snad mělo dojít k dodatečným úpravám pokutového bloku (tj. po jeho podpisu žalobcem), což žalovaná kategoricky odmítala. Žalovaná měla za to, že žalobce byl zcela prokazatelně seznámen s podstatou přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, když v části pokutového bloku, která mu byla policistou předložena a kterou žalobce vlastnoručně podepsal, bylo výslovně uvedeno, že při odbočování vlevo žalobce nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu a způsobil dopravní nehodu. S ohledem na vysokoškolské vzdělání žalobce považovala žalovaná za zcela absurdní, že by se snad žalobce při podpisu pokutového bloku s tímto textem mohl domnívat, že je mu pokuta ukládána za nesprávné stání v křižovatce. Jestliže žalobce uváděl, že spěchal, pokutový blok nečetl a bez dalšího ho jen podepsal, pak žalovaná znovu poukazuje na výše zmíněnou zásadu *vigilantibus iura* žalobce nejen že na místě souhlasil s projednáním ve zkráceném řízení, i k tomuto zkrácenému blokovému řízení dle svého tvrzení přistoupil zcela nezodpovědným způsobem, jehož důsledkem mělo být údajné porušení žalobcových práv, která ho vedla až k podání této žaloby. Žalovaná je sice přesvědčena, že v tomto bodě tvrzení žalobce o jeho údajném nezodpovědném přístupu neodpovídají skutečnosti, nicméně i pokud by tomu tak bylo, pak důsledky tohoto přístupu mohly být kladeny pouze k tíži žalobce samotného a rozhodně to nezakládalo žalobci nárok na obnovu řízení.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že je seznámen s judikaturou Nejvyššího správního soudu ve věci blokového řízení, nicméně zdůrazňoval, že v každém případě je nutno postihnout všechny okolnosti konkrétního případu. Pokud je skutečný stav věci zcela odlišný nebo dokonce v příkrém rozporu se stavem, který odsouhlasili účastníci, musí existovat prostředky, jimiž lze nesprávné rozhodnutí zrušit nebo řízení obnovit. V dané věci dodatečně žalobce zjistil, že nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu a to v důsledku výpovědi dříve neznámého svědka Z.H. Z tohoto zjištění vyplývala zákonná možnost žalobce žádat o obnovu řízení. Žalobce souhlasil s tvrzením o blokovém řízení jako řízení specifickém, nicméně i toto řízení musí vést k výsledku, jenž je v souladu se skutečným stavem věci a je zákonné. Pokud to k tomuto výsledku z nějakého důvodu nevedlo, což může být zjištěno i následně, není zákonného podkladu, proč by prostředky, kterými lze rozhodnutí napravit v klasickém správním řízení, nemohly být použity i zde. Všichni účastníci by měli mít ve správním řízení stejná práva, i v případě, že se jednalo o specifické řízení. Nelze žalobci upřít právo domoci se obnovy řízení s pouhým odkazem na skutečnost, že již dříve souhlasil s projednáním věci v blokovém řízení. Tento postoj by nerespektoval dodatečná zjištění, která mohla zcela změnit náhled na celou situaci nejen samotných účastníků, ale i správního orgánu. V dané věci bylo nutné zkoumat, zda byly podmínky pro blokové řízení splněny, tedy zda byl přestupek spolehlivě zjištěn. Pokud bylo novým důkazem prokázáno, že tomu tak nebylo,

byla tato skutečnost důvodem pro obnovu řízení. Dle žalobce byly v jeho případě splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, a to i přestože věc byla projednávána v blokovém řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

9. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

I.

10. Žalobci byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 200 Kč a zapsáno 5 bodů do bodového hodnocení řidiče za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu tím, že dne 27.8.2014 ve 14:30 hod. v Plzni, na křižovatce ulic Vejprnická a Terezie Brzkové jako řidič vozidla Seat Alhambra, RZ: ..., při odbočování vlevo nedal přednost protijedoucímu vozidlu a způsobil dopravní nehodu. Rozhodnuto bylo pokutovým blokem série FC/2013, číslo C 1429018 (*dále též jen „předmětný pokutový blok“*).

11. Podle § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu *řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnáných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen*. Podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě*.

12. Pokutový blok série FC/2013, číslo C 1429018 obsahuje popis děje: „Dne 27.8.2014 v 14:30 hod. v Plzni, křiž. ulic Vejprnická a Terezie Brzkové, porušil řidič vozidla RZ: ..., ust. § 21 odst. 5 z. č. 361/2000 Sb. - při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu a způsobil dopravní nehodu“. V bodě č. 6 v kolonce „Pokuta uložena za přestupek dle §“ je uvedeno: „125c/1 f 8“ zák. č. 361/2000 Sb.“. V kolonce č. 10 je uveden čitelný podpis přestupce – žalobce. Tato předtištěná kolonka dále obsahuje sdělení, že přestupce souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, dále že přestupce potvrzuje, že údaje na všech částech bloku souhlasí a že potvrzuje převzetí dílu „A“ bloku (originálu) ze dne 27.8.2014.

Nedůvodnou je námitka žalobce, že byl na pokutovém bloku zaznamenán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a písmeno k) bylo přepsáno na písmeno f) a dopsána číslice 8. Pokud by bylo na pokutovém bloku zapsáno písmeno k), pak by v textu muselo být napsáno „jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu“. V textu je však napsáno „při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu a způsobil dopravní nehodu“, což odpovídá ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, tedy kvalifikaci přestupku, který byl v blokovém řízení dle správních orgánů s žalobcem projednán. V takovém případě není podstatné, že je písmeno f) zřejmě přepsáno, neboť z následného textu vyplývá, že jsou písmeno f) a bod 8. u § 125c odst. 1 uvedeny správně.

II.

13. Obnovou blokového řízení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 12.3.2013, čj. 1 As 21/2010-65 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zde citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyslovil: „Obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.“ K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud na základě následujících úvah, se kterými se zdejší krajský soud zcela ztotožňuje.

14. Nejvyšší správní soud nejprve shrnul judikaturu správních soudů i soudů rozhodujících v občanském soudním řízení s tím, že je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

15. O žádosti žalobce o obnovu řízení bylo rozhodováno podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), podle něhož *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými*. Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání*.

16. Ustanovení § 100 správního řádu (§ 62 předchozího správního řádu č. 71/1967 Sb., které upravovalo podmínky pro obnovu správního řízení obdobným způsobem) ani § 84 a násl. zákona o přestupcích výslovně nestanoví, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze podat žádost o obnovu řízení. I přes tuto skutečnost Nejvyšší správní soud v rozsudku

ze dne 6. 2. 2008, čj. 3 As 58/2007-117, a v dalších judikátech dovodil nemožnost obnovy řízení o přestupku, který byl projednán v blokovém řízení. Tento závěr odůvodnil: „*Návrhem na obnovu blokového řízení však stěžovatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno - tvrdí, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, resp. odvolává svůj souhlas s uložením pokuty. Vrácení řízení do počátečního stadia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty (o něž stěžovatel zjevně usiluje), by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek - souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli „obnova“ řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. S ohledem na znění § 62 správního řádu nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona o přestupcích, které v projednávané věci neproběhlo. Podpůrný argument pro závěr o nemožnosti brojit proti uložení blokové pokuty návrhem na obnovu řízení lze pak nalézt rovněž ve výše citovaném rozsudku zdejšího soudu, podle kterého není žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení přípustná, neboť žalobce nejen že nevyčerpal opravné prostředky, ale vědomě souhlasil, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové zjišťování spojené s dokazováním a následně i právní posouzení jeho jednání. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že rovněž z těchto důvodů je nutno vyloučit i možnost obnovy řízení z důvodu stěžovatelem dovolávaného uvedeného v § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nebylo-li totiž - ze svobodné vůle účastníka řízení - provedeno formalizované skutkové ani právní posouzení věci, nelze následně tvrdit, že skutkové okolnosti byly odlišné (vyšly najevo nové skutečnosti), resp. že je nutno doplnit dokazování. Není tedy proti smyslu právní úpravy obnovy řízení její nepřipuštění v případě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, jak argumentuje stěžovatel, ale bylo by naopak proti smyslu blokového řízení, aby byla v jeho případě z uvedeného důvodu obnova povolena. Podmínkou obnovy řízení pak skutečně není předchozí vyčerpání řádných opravných prostředků (v tom lze se stěžovatelem souhlasit), z povahy věci však je takovou podmínkou proběhnuvší standardní správní řízení, ve kterém byly předmětem posuzování skutkové a právní otázky. Neproběhlo-li takové řízení, není ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu co obnovovat.“*

17. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Podle odst. 2 proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Podle odst. 3 pokuty v blokovém řízení jsou oprávněny ukládat a vybírat správní orgány, v jejichž působnosti je projednávání přestupků, a osoby jimi pověřené a dále orgány určené tímto nebo jiným zákonem. Podle odst. 4 v blokovém řízení nelze projednat přestupky, které lze projednat jen na návrh.

18. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě

udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Na pokutovém bloku se přitom podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích vyznačí pouze údaje o tom, jaké pověřené osoby, komu, kdy a za jaký přestupek uložily pokutu v určité výši. Orgány policie mají navíc v některých případech podle § 123b odst. 2 a § 128 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost doručit příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kde se však taktéž uvádějí jen základní údaje o přestupku, a to místo, čas, velmi stručný popis skutku a jeho právní kvalifikace, jako tomu bylo i v posuzované věci. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení již nevyhledávají žádné důkazní prostředky ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci.

19. Naopak v případě nesouhlasu obviněného z přestupku s uložení pokuty v blokovém řízení probíhá správní řízení podle § 67 a násl. zákona o přestupcích. Před jeho zahájením státní orgány, orgány policie a orgány obce podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích učiní oznámení o přestupku, v němž příslušnému správnímu orgánu zejména uvedou, který přestupek ve skutku spatřují, jakož i důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. Oznamuje-li přestupky příslušným správním orgánům orgán policie a jedná-li se o přestupky určitého druhu, učiní dále orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, přičemž o zjištěných skutečnostech sepiše úřední záznam, který přiloží k oznámení (§ 58 odst. 2 zákona o přestupcích). Na základě takto kvalifikovaného oznámení pak správní orgán po zahájení běžného řízení o přestupku provádí dokazování, kterým v potřebném rozsahu zjišťuje rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku.

20. Možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce.

21. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku *sine qua non*, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.

22. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním

přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.

23. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu. V jejich neprospěch by zde totiž existovala jen elementární skutková zjištění a z nich vyplývající právní závěry obsažené na bloku a na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Případné svědecké výpovědi osob, které uložily pokutu v blokovém řízení, by měly daleko menší důkazní sílu, neboť tyto úřední osoby by si na skutek kvůli množství jimi vyřizovaných bagatelních případů a uplynutí značné doby již těžko v podrobnostech pamatovaly. Jestliže by se k tomu přidala důkazní aktivita žadatelů o obnovu podepřená svědeckými výpověďmi jim spřízněných osob, byl by v mnoha případech výsledkem obnoveného řízení závěr o tom, že spáchání skutku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Tím by se smysl blokového řízení zcela popřel a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek.

24. Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je nutno aplikovat i na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v této právní věci, neboť krajský soud nemá důvod se od nich odchýlit.

25. Žalobce žádost o obnovu řízení zdůvodňoval tím, že „svoji vinu od počátku zpochybňoval, neboť jeho vozidlo v době střetu s vozidlem druhého účastníka již delší dobu stálo na místě, nemohl tedy naplnit skutkovou podstatu přestupku nedání přednosti v jízdě, neboť dát přednost v jízdě znamená nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Řidič druhého vozidla jel rychle, nedával znamení o změně směru jízdy a bylo zjevné, že si žalobcova již stojícího vozidla jako překážky nevšiml, ačkoliv se mu mohl jednoduchým manévrem svého vozidla vyhnout, pokud by se věnoval řízení. Žalobce stál vozidlem mírně za hranicí křižovatky, zastavil, protože vozidlo druhého účastníka registroval a přestože nedával znamení o změně směru jízdy směrem, kde stál žalobce, čekal, až křižovatkou projede, neboť z okolností usoudil, že má v úmyslu jet k němu. Žalobce očekával, že jej druhý řidič vzhledem k velikosti křižovatky objede, k čemuž měl dostatek místa a nic

tomu nebránilo. To se však nestalo. Policie vyšetřovala značně ledabyle, spíše se snažila co nejrychleji spor účastníků ukončit a využila toho, že žalobce souhlasil, citace: “se symbolickou pokutou“ 200,- Kč. Jiný přestupek než zastavení za hranicí křižovatky žalobci sdělen nebyl. Na základě těchto skutečností, s ohledem na nulovou škodu a zejména na to, že policie neprovedla ani u jednoho z účastníků dechovou zkoušku, žalobce blok na pokutu podepsal s vědomím, že se nejedná o žádný závažný přestupek. Rovněž ze situace zachycené fotoaparátem je patrné, že žalobce skutkovou podstatu nedání přednosti v jízdě nenaplnil. Zasahující policisté jej přesvědčovali, že je jeho vina dána, argumenty byly pouze tvrzením proti druhému účastníkovi nehody. Nyní se však žalobci podařilo dohledat svědka nehody, jehož výpověď by odůvodňovala jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, tedy žalobcem zaviněné dopravní nehody a přestupku. Jedná se o řidiče křižovatkou projíždějící tramvaje, který byl přímo přítomen na místě v době střetu obou vozidel. Tento je schopen dosvědčit celý průběh nehody a s tím i skutečnost, že se žalobce přestupku nedání v jízdě nedopustil. O řidiči, který byl svědkem nehody, se žalobce dozvěděl až zprostředkovaně, když zjistil, že záznam o dopravní nehodě je veden u Dopravního podniku města Plzně, a následně se mu podařilo dohledat možného svědka dopravní nehody řidiče tramvaje pana Z.H.“ V žádosti žalobce nezpochybňoval, že souhlasil s projednáním daného přestupku v blokovém řízení, nezpochybňoval svůj podpis na předmětném pokutovém bloku, nezpochybňoval, že zaplatil v blokovém řízení mu uloženou pokutu.

26. Prvostupňový správní orgán provedl kontrolu obsahu pokutového bloku, jehož obsah popsal, a kontrolu obsahu Záznamu o dopravní nehodě - tzv. euroformuláře. Vyžádal si zprávu o uvedené dopravní nehodě od ČSOB Pojišťovny, a.s., kam byla pojistná událost nahlášena nejprve poškozeným účastníkem, který uvedl jako nehodový děj nedání přednosti v jízdě, následně škodu nahlásil žalobce, který souhlasil s uvedeným nehodovým dějem a zaviněním dopravní nehody, proto byla škoda uhrazena. Vyžádal si kopii seznámení žalobce s dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, které žalobce osobně převzal dne 2.9.2014. Soud se plně ztotožňuje s prvostupňovým správním orgánem, který uvedl, že žalobce „s přestupkem plně souhlasil až do doby, než se dozvěděl o tom, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a měl tudíž odevzdat řidičský průkaz na příslušnou obec s rozšířenou působností. Teprve tímto okamžikem až začal brojit proti uvedenému přestupku a začal uvádět, že přestupek, který je mu kladen za vinu, nespáchal.“ Správná je také argumentace prvostupňového správního orgánu, že „žalobce nemusel souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a mohl zpochybňovat zavinění dopravní nehody mnohem dříve, neboť měl k dispozici nejenom originál - díl „A“ předmětného pokutového bloku na místě nezaplaceného s konkrétním popisem spáchaného přestupku, ale i originál Záznamu o dopravní nehodě tzv. euroformuláře a vyjádřil svůj souhlas s nehodovým dějem a zaviněním dopravní nehody při hlášení nehody (škody) ČSOB Pojišťovně, a.s. Skutečnost zavinění dopravní nehody umocňuje samotné zaplacení blokové pokuty žalobcem prostřednictvím platebního terminálu, kdy účastník řízení dobrovolně svolil k provedení platby přes platební terminál.“ Prvostupňový správní orgán proto označil žádost žalobce o obnovu řízení za ryze účelovou.

27. Rovněž žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že blokové řízení proběhlo řádně, zcela v souladu se

zákonem, viníkem dopravní nehody byl shledán žalobce, který až pod tíhou možnosti ztráty řidičského oprávnění (dosažení 12 bodů) tvrdí, že již na místě s výrokem policistů nesouhlasil, necítil se být viníkem dopravní nehody a policisté jej ke změně svého postoje donutili například uložením symbolické pokuty. V té souvislosti žalovaný zcela správně uvedl: „*Nesouhlasil-li by žadatel na místě s tím, že se dopustil jakéhokoli přestupku, měl trvat na své nevině a měl jednoznačně provedení blokového řízení odmítnout. Zde se měla projevit zásada vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva). Byl-li žadatel na místě přesvědčený o své nevině a zároveň o vině řidiče druhého vozidla, měl požadovat provedení řádného řízení o přestupku před správním orgánem s možností rozšířeného dokazování. A ne se podvolovat zjednodušenému blokovému řízení. Tuto možnost měl například již tím, že odmítne zaplatit blokovou pokutu. To však neučinil. Ex post jsou tak nastoleny dvě odlišné verze dopravní nehody.*“ Za důležité žalovaný označil skutečnost, že bylo blokové řízení řádně ukončeno a rozhodnutí o přestupku žalobce je pravomocné.

28. V žalobě pak žalobce výslovně uvádí, že „*na místě souhlasil s uložením blokové pokuty*“, důvodnou není následná argumentace „*a to z důvodů, které uváděli na místě dopravní nehody ústně policisté, tedy že se jedná o méně závažný přestupek spočívající ve stání na nesprávném místě v křižovatce*“. Nelze rovněž zohlednit tvrzení žalobce v žalobě, že „*v důvěře k ústnímu vyjádření policistů a vzhledem k tomu, že pospíchal, pokutový blok důkladně nečetl a podepsal. Rovněž záznam o dopravní nehodě (tzv. euroformulář) vyplňovali policisté, a ani u tohoto dokumentu žalobce nepředpokládal, že je zde uvedena jako příčina dopravní nehody nedání přednosti v jízdě, a tedy i tento dokument bez hlubšího zkoumání podepsal.*“ Bylo zcela na žalobci, zda bude souhlasit s projednáním daného přestupku v blokovém řízení, zda pokutový blok podepíše. Rovněž ochota žalobce zaplatit pokutu uloženou mu v blokovém řízení je, jak uvádí Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu, přímo podmínkou *sine qua non*, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud proto činí závěr, že žádosti žalobce o obnovu řízení o předmětném přestupku, o kterém bylo rozhodnuto v blokovém řízení pokutovým blokem série FC/2013, číslo C 1429018, nemohlo být podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu vyhověno, neboť žalobce v žádosti o obnovu řízení kvalifikovaně nezpochybňoval svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojil proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě byla prvostupňovým správním orgánem žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zcela správně zamítnuta a žalovaným bylo zcela správně odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno podle § 90 odst. 5 správního řádu, podle něhož neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

III.

29. Nedůvodnou je námitka nezákonnosti postupu správních orgánů, když dle žalobce oba správní orgány rozhodly o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, avšak každý z jiného důvodu.

30. Prvostupňový správní orgán provedl v řízení o žádosti o obnovu řízení krom výše uvedeného dokazování (viz odst. 26) také výslech svědka Zdeňka Holečka. Z výpovědi

svědka dle prvostupňového správního orgánu vyplynulo, že byl přítomen na místě dopravní nehody, když jako řidič tramvaje linky č. 2 jel ve směru od ulice Karla Steinera směrem k internátům v Plzni a po vystoupení a nastoupení osob v zastávce vyjel dále ve směru své jízdy. Při rozjíždění se podíval doprava, doleva i dolů a viděl, jak v křižovatce stojí vozidlo. Následně uslyšel náraz, proto s tramvají zastavil a šel se podívat, co se stalo. Věc oznámil na dispečink Plzeňských městských dopravních podniků a vyčkal do příjezdu dispečera. Po dopravní nehodě se zeptal účastníků, zda odstaví svá vozidla. Ti řekli, že vozidla neodstaví a vyčkají do příjezdu Policie ČR. Svědek se účastníků zeptal, zda mají sprej na označení konečného postavení vozidel a bylo mu odpovězeno, že nemají. Z provedeného doplněného dokazování, výslechu uvedeného svědka, prvostupňový správní orgán dovodil, že svědek byl na místě dopravní nehody delší dobu a hovořil s oběma účastníky dopravní nehody ještě před příjezdem policie. Svědek uvedl, že jej nikdo z účastníků neoslovil jako možného svědka dopravní nehody. Na otázku, kde a jak dlouho stálo uvedené vozidlo na místě před dopravní nehodou, svědek uvedl, že to mohlo být cca 30 vteřin až 1 minutu a že vozidlo stálo v blízkosti jízdních pruhů, s přesností to již nedokázal popsat. Přímo srážku vozidel neviděl. Na otázku, může-li popsat konečné postavení vozidel po dopravní nehodě, svědek odpověděl, že přesně neví. Na otázku zástupkyně žalobce, zda stálo vozidlo na stejném místě při stání i v době střetu, svědek odpověděl bez zaváhání, že ano. Prvostupňový správní orgán k výpovědi svědka uvedl, že není natolik relevantní a nemá výrazně vypovídací hodnotu, aby jí bylo s přesností určeno, jak k dopravní nehodě skutečně došlo, neboť časový údaj ohledně stojícího vozidla není úplně konkrétní a svědek neviděl ani jízdu a reakci druhého řidiče ani samotný děj dopravní nehody. Oproti této svědecké výpovědi stojí výpověď druhého účastníka dopravní nehody Ing. L.P. a úřední záznamy doplněné svědeckými výpověďmi policistů nstržm. J.Č. a pprap. J.U., přičemž z těchto dokumentů vyplývá, že vozidlo řízené žalobcem najelo do křižovatky a zastavilo v takové době, kdy křižovatkou projíždějící vozidlo řízené druhým účastníkem dopravní nehody nemohlo dostatečně a včas zastavit, a tím se vyhnout vzniklé situaci. Následně došlo ke střetu obou vozidel v křižovatce. Takto prezentovaný děj sdělili policisté žalobci, který s tímto nehodovým dějem i se zaviněním souhlasil. Oba účastníci dopravní nehody věděli o „případném“ svědkovi již dříve než je uváděno žalobcem v žádosti o obnovu řízení, a to již na místě dopravní nehody. Žalobce proto mohl využít této skutečnosti ve svůj prospěch, navrhnout uvedeného svědka a nesouhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení. Tuto možnost však nevyužil a souhlasil se zaviněním dopravní nehody tak, jak je uvedeno v pokutovém bloku a v Záznamu o dopravní nehodě - tzv. euroformuláři. K tomu soud uvádí, že prvostupňový správní orgán sice provedl výslech žalobcem navrhovaného svědka, avšak uzavřel, že „*nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit taktéž ani provedené důkazy se neukázaly být nepravdivými. Proto se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení ze dne 27.8.2014 na žádost účastníka řízení neobnovuje a nové řízení se neprovede.*“ Není proto správné tvrzení žalobce, že prvostupňový správní orgán souhlasil s žalobcem, že byly splněny formální podmínky obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu, když vyšel najevo dříve neznámý důkaz (svědectví Z.H.), který žalobce nemohl v řízení uplatnit. Dle tvrzení žalobce prvostupňový správní orgán posoudil svědeckou výpověď jako nemající vypovídací hodnotu ve vztahu k řešení dopravní nehody, a protože nemohla přinést žalobci příznivější rozhodnutí ve věci, rozhodl, že se přestupkové řízení neobnovuje.

31. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal postup při rozhodování v blokovém řízení, jak je stanoven v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích, zabýval se kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o silničním provozu, povinností stanovenou § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu a citoval ustanovení § 2 písm. q) zákona o silničním provozu, podle něhož dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdní úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Citoval z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, čj. 1 As 21/2010-65 a uvedl podmínky pro povolení obnovy řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Obecně se zabýval blokovým řízením. Konstatoval podklady pro rozhodnutí shodně jako prvostupňový správní orgán včetně zaplacení uložené pokuty žalobcem. Uvedl, že žalobce co do průběhu dopravní nehody tvrdí, že jeho vjetí do jízdního koridoru druhého řidiče nebylo náhlé a tedy, slovy zákona, nesplnil podmínku, že „náhle“ donutil druhého řidiče ke změně směru nebo rychlosti jízdy. Dle žalovaného žalobce svoji námitku prokazoval toliko vlastním vyjádřením, zpochybňováním práce policistů a vlastním vyhodnocením svědecké výpovědi řidiče tramvaje. Konkrétně pak žalovaný ke splnění podmínek pro obnovu řízení uvedl, že dle žádosti je důvodem obnovy řízení „*dříve neznámá skutečnost nebo důkaz*“, kterým je to, že žalobce nezavinil dopravní nehodu, resp. vůbec se přestupku spočívajícího v nedání přednosti v jízdě nedopustil. Tuto žalobcem tvrzenou skutečnost žalovaný aplikovat na § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a posoudil, zda v daném řízení vyšly najevo skutečnosti dříve (dne 27.8.2014) neznámé. Tedy skutečnost, že žalobce před střetem již delší dobu stál a dopravní nehodu nezavinil. A že je zde svědek, který je schopen to vypovědět. V řízení o žádosti policisté vyloučili, že by jim byla tato informace žalobcem nebo jinou osobou na místě sdělena. Dle žalovaného není tato skutečnost (nezavinění dopravní nehody) pro žalobce dříve neznámou skutečností, žalobci musela být známa již při šetření dopravní nehody dne 27.8.2014. Sám žalobce v žádosti tvrdí, že ji na místě u policistů uplatňoval, leč s neúspěchem. Rovněž tak musela být žalobci známa existence svědka – řidiče tramvaje, neboť vozidla po dopravní nehodě bránila průjezdu tramvaje – tramvaj do místa přijela bezprostředně po střetu. Řidič tramvaje vypověděl, že s účastníky dopravní nehody komunikoval. Dle žalovaného tak nebyl naplněn znak ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, který je nutný pro zákonné povolení řízení obnovit, a to znak „*vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy*“. Žalovaný konstatoval, že nejde o dříve neznámé skutečnosti ani důkazy, proto řízení nelze obnovit.

32. Žalovaný zabýval i dalším znakem pro obnovu řízení, kterým je okolnost, zda žalobce mohl či nemohl tyto skutečnosti uplatnit v původním blokovém řízení. Dle žalovaného je uplatnit mohl. Nic a nikdo mu v tom nebránil. Žalobce měl trvat na tom, že se přestupku kladeného mu za vinu nedopustil a neměl s blokovým řízením souhlasit. To však neučinil a blokovému řízení se podvolil. V té souvislosti žalovaný znovu odkázal na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož obnova řízení na žádost účastníka řízení přichází v úvahu u přestupku vyřízeném v blokovém řízení jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Žalovaný proto uzavřel, že není naplněna podmínka § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, že žalobce tyto skutečnosti „*nemohl v původním řízení uplatnit*“. Proto řízení nelze obnovit. Žádost o obnovu řízení

proto byla dle žalovaného prvostupňovým správním orgánem správně zamítnuta a obnova řízení nebyla povolena.

33. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003-56). Žalovaný postupoval zcela v souladu s touto zásadou, když ve smyslu § 90 odst. 1 správního řádu neshledal prvostupňové rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo nesprávným a nezrušil jej, ale doplnil právní posouzení rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení. Prvostupňový správní orgán totiž zcela nadbytečně provedl výslech žalobcem navrhovaného svědka, když následně dospěl zcela správně k závěru, že o tomto svědkovi žalobce věděl již na místě dopravní nehody a nejednalo se tak o nový důkaz, který žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. V té souvislosti prvostupňový správní orgán však uvedl celé znění ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (viz odst. 30), což u žalobce navodilo pocit, že akceptoval, že vyšel najevo dříve neznámý důkaz, který však nemohl přinést žalobci příznivější rozhodnutí ve věci. Z obsahu odůvodnění prvostupňového správního orgánu však takový závěr nelze jednoznačně učinit. Nelze proto tvrdit, jak to činí žalobce, že jsou obě rozhodnutí v zásadním rozporu. Žalovaný zcela správně postavil na jisto právní argumentaci v daném řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení a chybný procesní postup prvostupňového správního orgánu (nadbytečný výslech navrhovaného svědka) uvedl na pravou míru. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Uvedený procesní postup žalovaného neshledal soud nezákonným.

Závěr

34. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

35. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 19. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová